

ЛЮД И ЛЕВЕЛИС

Част 6 от „Мабиногион“

Превод от английски: Саркис Асланян, 1985

chitanka.info

Бели Велики, син на Маноган, имаше трима сина: Люд, Касуалаун и Нъняу; но според легендата е имал и четвърти син — Левелис. Когато Бели се помина, кралската корона на Британския остров се падна на първородния му син Люд и той управлява страната щастливо и честито. Възстанови и укрепил крепостните стени на Лондон и го опаса с безчет кули. След това заповяда на гражданите да построят вътре в крепостта такива великолепни къщи и дворци, каквито да няма в никой друг град на света. Люд беше и юначен воин, славеше се също и със своята щедрост и гостоприемство — всеки, който пожелаеше, можеше богато да се нахрани и напие на неговата трапеза. И въпреки че имаше много градове и крепости, своята престолнина обичаше повече от всички и в нея прекарваше по-голямата част от годината. Затова я нарекоха Кайр Люд; и едва след идването на чужденците започнаха да я наричат Кайр Лундайн или Лундрис.

От всички свои братя Люд най-много обичаше Левелис заради голямата му мъдрост и благоразсъдливост. И когато се чу, че кралят на Франция е починал, без да остави други наследници освен единаединствена дъщеря, на която е завещал всичките си владения, Левелис отиде при брат си Люд, за да се посъветва с него как да постъпи: каза му, че желае да се ожени за тази девойка — и то не защото търси някаква облага за себе си, а за да се умножи славата, честта и достойнството на техния род, — и го помоли за разрешение да отиде във Франция и да я поиска за жена. Брат му веднага даде съгласието си и той остана много доволен от подкрепата, която получи.

Начаса корабите бяха пригответени за път и Левелис, придружен от мнозина въоръжени рицари, се отправи към Франция. Щом слязоха на брега, проводиха пратеници при френските благородници, за да ги известят с каква цел са дошли при тях. Всички благородници и князе на Франция единодушно решиха да дадат девойката за жена на Левелис; а с нея той получи и кралската корона и до края на живота си управлява страната мъдро, благоразсъдливо и честито.

След време Британският остров беше сполетян от три страшни бедствия, каквито никой в кралството не помнеше да е имало по-рано. Първото от тях се случи, когато в страната нахлу един народ, когото зовяха коркниайдски. Тези хора бяха надарени с чудната способност да чуват всичко, което се говори на острова, защото колкото и тихо да си

шепнеха местните жители, вятърът веднага отнасяше думите им до ушите на нашествениците. И по тази причина никой нищо не можеше да им направи.

Второто бедствие идеше от един грозен крясък, който се разнасяше над целия остров през нощта срещу първия ден на месец май. От този крясък, който проникваше във всеки дом, сърцата на хората изтръпваха от ужас, кръвта се смразяваше в жилите им и мъжете губеха сила и смелост, жените — плода в утробата си, а младежите и девойките падаха в несвяст; животните, дърветата и земята ставаха безродни, реките — безрибни.

Третото бедствие идеше от това, че всеки път, когато кралят устройваше пир, колкото и големи да бяха приготовленията, дори и ако на трапезата се струпаше ядене и пиене, достатъчно за цяла година, гостите си оставаха с изяденото и изпитото през първата вечер, тъй като през нощта богатата трапеза изчезваше.

И ако хората все пак знаеха откъде идва първото бедствие, то за причинителите на другите две бяха в пълно неведение: тъй че дори и да се надяваха, че от първото ще съумеят някак да се отърват, от второто и третото не се виждаше никакво спасение. И крал Люд много се разтревожи и угрижи, защото не знаеше по какъв начин да спаси страната от тези бедствия. Затова свика при себе си всички благородници на кралството и поиска от тях да го посъветват какво да стори. Благородниците единодушно решиха, че трябва да отиде при брат си Левелис, краля на Франция (известен с голямата си прозорливост и мъдрост), и да го помоли за съвет. След това се заеха да подготвят корабите за път, като всичко вършеха тайно и при пълно мълчание, за да не разберат пришълците какво са наумили да правят; и никой друг освен краля и съветниците му не знаеше накъде ще поемат. И когато всичко беше готово, Люд и рицарите, които избра да го придружават, се качиха на корабите и те веднага запориха морските вълни към бреговете на Франция.

Вестта за тяхното приближаване стигна до Левелис и тъй като не знаеше с какви намерения е тръгнала флотата на брат му, излезе в морето да го пресрещне начело на голяма френска флота. Когато Люд видя това, остави всички кораби в открито море и само със своя продължи напред, за да се срещне с брат си. А той от своя страна също

насочи кораба си към неговия и когато се срещнаха, двамата братя се прегърнаха и поздравиха най-сърдечно.

След като Люд обясни на брат си какво го води при него, Левелис каза, че вече му е известно с каква цел е дошъл в неговото кралство. След това двамата се посъветваха по какъв начин да продължат да разговарят помежду си, тъй че думите им да не стигат до вятъра — иначе коринийците веднага щяха да научат какво са си казали. За да не стане това, Левелис заповяда да направят една дълга бронзова тръба и започнаха да разговарят през нея. Но каквото и да си кажеха през тази тръба, до ушите на другия достигаха само грозни небивалици. Левелис угади какво става — че в тръбата се е вселил зъл дух, който преиначава думите им и се опитва да всее раздор между тях — и нареди да напълнят тръбата с вино и после добре да я изплакнат; и така, с помощта на виното, успя да прогони злия дух от тръбата. Сега вече можеха спокойно да разговарят и Левелис обясни на брат си как може да спаси страната от първото бедствие: каза, че ще му даде едни мушици, част от които трябва да остави живи и да ги има подръка, в случай че същото бедствие се появи отново; останалите трябва да смачка и попари с вряла вода; увери го, че с тази отвара ще може да изтреби цялото коринийско племе. Посъветва го, след като се завърне в своето кралство, да свика на едно място цялото население на страната, като призове и своите сънародници, и пришълците под предлог, че желае да ги помири; и когато всички се съберат, да вземе вълшебната вода и да поръси наред всички присъстващи. Увери го, че водата ще изтрови коринийците, но не ще навреди на британците и те ще си останат живи и здрави.

— Второто бедствие — продължи той, — от което страда твоето кралство, иде от един змей, който населява твоите земи. Друг един змей, дошъл при вас от чужди предели, е влязъл в люта схватка с него и се мъчи да го надвие и низвергне: затова вашият змей надава онзи ужасен крясък. Чуй сега какво трябва да направиш. Като се завърнеш в родината си, заповядай да измерят дължината и ширината на острова и определи точно къде се намира центърът на страната. На това място нареди да изкопаят дълбока яма и в нея да поставят бъчва с най-крепка медовина; отгоре бъчвата трябва да се покрие с копринена кърпа. След това се скрий някъде наблизо и си отваряй очите. Ще видиш как змейовете ще влязат в бой: отначало ще вземат образа на огромни

чудовища; по-късно ще възвърнат змейския си вид и ще литнат високо в небето; и накрая, когато започнат да губят сили от грозната и страховита битка, ще се превърнат в малки прасенца и ще паднат върху копринената кърпа, която ще потъне от тежестта им и заедно с тях ще иде на дъното на бълчвата; след това ще излочат всичката медовина и ще заспят непробудно. Тогава незабавно ги завий в кърпата, затвори ги в каменен ковчег и ги закопай в земята в най-дълбоката и яка гробница в страната. И докато лежат затворени в каменния си гроб, Британският остров не ще бъде заплашван от подобно бедствие.

— А причинителят на третото бедствие — продължи той — е един великан, който е вещ в магьосническото изкуство: именно той отнася всичкото ядене и пиене от твоята трапеза, като преди това чрез вълшебства и заклинания приспива всички гости. Затова по време на пир ти трябва лично да бдиш над отрупаната с храна трапеза. А за да не те повали и теб сънят на вълшебника, сложи до себе си една бълчва, пълна със студена вода, и когато усетиш, че започва да те наляга дрямка, влизай в бълчвата.

След това Люд се завърна в своята родина и веднага призова при себе си всички британци и всички коринийдци без изключение. И както го беше научил Левелис, смачка мушиците, попари ги с вода и поръси наред всички присъстващи, и мигом изстреби до крак цялото коринийдско племе, без косъм да падне от главата на нито един британец.

Не мина много време и Люд заръча да измерят дължината и ширината на острова — оказа се, че центърът на кралството се намира точно в Оксфорд. Заповяда на това място да изкопаят дълбока яма в земята и в нея поставиха бълчва, пълна с най-крепката медовина, която имаше в страната, и после покриха бълчвата с копринена кърпа. А той самият остана да бодърствува тази нощ. И оттам, откъдето беше застанал, видя как змейовете започнаха да се бият; и когато се измориха и силите им ги напуснаха, те паднаха върху кърпата и заедно с нея отидоха на дъното на бълчвата. След това излочиха до капка медовината и заспаха непробудно. Щом затвориха очи, Люд ги пови в кърпата, затвори ги в каменен ковчег и ги закопа в най-дълбоката и яка гробница в Еърри. И от този ден това място, което преди носеше името Динас Фараон Данде, започна да се нарича Динас Емрайс, по името на

един от тримата благородни младежи, чиито сърца се бяха пръснали от ужас. Но оттогаз насетне никой в кралството не е чувал смъртоносния крясък на змейовете.

След като се справи с второто бедствие, крал Люд устрои богат пир. Когато всичко беше готово, заповяда да поставят близо до него една бъчва, пълна със студена вода, и се приготви сам да бди над трапезата. По едно време, някъде след полунощ, както си седеше напълно въоръжен, му се счуха разни омайни напеви и благозвучни песни и той усети как очите му започнаха сами да се затварят. И тогава, за да не го събори сънят и провали намеренията му, той начена често-често да се потапя във водата. И ето че най-сетне в залата влезе един мъж с исполински ръст, облечен с тежки здрави доспехи. Със себе си носеше един кош, в който напъха всичкото ядене и пиене, което се намираще на трапезата, и после тръгна да си ходи. Но това, което най-силно учуди Люд, беше, че толкова много нещо можа да се побере в един-единствен кош. Като се окопити, крал Люд се впусна след него и извика:

— Стой, спри се! Толкова време безнаказано ме ограбваше, но вече дойде краят на твоите злосторни дела — освен ако с оръжие в ръка не докажеш, че си по-силен и юначен от мене.

Като чу това, онзи веднага постави коша на земята и се приготви да го пресрецне. Завърза се страшна битка, меч удари в меч, разхвърчаха се искри. Накрая Люд успя да го притисне и с помощта на провидението повали своя противник на земята. Като разбра, че насреща си има далеч по-могъщ воин, великанът помоли за пощада.

— Че как мога да ти подаря живота — отвърна кралят, — след като толкова време си ме ограбвал и си ми сторил толкова много злини!

— Кълна се, че ще ти възвърна всичко, което някога съм ти отнел — рече той. — И никога вече не ще ти сторя зло. И отсега нататък ще бъда твой покорен слуга и васал.

Кралят остана доволен от отговора му и изпълни молбата му.

Ето как Люд сполучи да спаси страната от трите бедствия. И от този ден до края на живота си Люд, син на Бели, управлява Британския остров в мир и благоденствие.

И с това завършва тази легенда, която се нарича Приключенията на Люд и Левелис.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.